

Sygnatura akt VI U 215/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 roku

sprawy z odwołania R. P.

od decyzji z dnia 11 lutego 2015 roku znak (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 11 lutego 2015 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje R. P. prawo do emerytury od 3 marca 2015 roku.

Tomasz Korzeń

VI U 215/15 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lutego 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R. P. prawa do emerytury.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od tej decyzji, wskazując, iż jest niesłuszna.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Wskazał, że pomimo udokumentowania 25 letniego stażu ubezpieczeniowego, nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. P. urodził się (...). Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Organ rentowy uznał, iż na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił okres ubezpieczenia wynoszący łącznie 27 lat, 4 miesiące i 2 dni, w tym żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W dniu 3 lutego 2015 roku ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 11 lutego 2015 roku pozwany odmówił przyznania prawa do emerytury. ***(bezsporne)***

W okresie od 1 września 1971 roku do 30 czerwca 2000 roku wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) S.A. w G. (późniejsze Zakłady (...) S.A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.). Od 3 kwietnia 1979 roku do 31 grudnia 1998 roku pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako szlifierz. Jego praca polegała na szlifowaniu na mokro i sucho na maszynie szlifierskiej części zamiennych do ciągników U.: chromowanych i metalowych (wałków, otworów do precyzyjnego pasowania). W godzinach nadliczbowych pracował również jako wiertacz i frezer.

dowód: akta osobowe k. 13

świadcstwo pracy k. 7 t. I a.e.

świadcstwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 8 t. I a.e.

zeznania świadka J. B. k. 26v

zeznania świadka M. D. k. 26v

zeznania wnioskodawcy R. P. k. 26-26v

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015.748; dalej jako ustawa) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

2. Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W art. 32 ustawy określono zasady ustalania prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Zgodnie z tym artykułem, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Warunki wymagane do uzyskania prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymienione są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej jako rozporządzenie). Rodzaje prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie może uprawniać do emerytury wcześniejszej, wymienione są w wykazach A i B stanowiących załączniki do rozporządzenia.

Emerytura wcześniejsza przysługuje na zasadach określonych w § 3 i 4 rozporządzenia, jeżeli kobieta udowodni co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a mężczyzna 25 lat tych okresów, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej w ramach stosunku pracy, przy czym wymagane jest osiągnięcie wieku emerytalnego wynoszącego 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia przy ustalaniu okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze uwzględnia się jedynie te okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z treści przytoczonych przepisów wynika zatem, że pracą w szczególnych warunkach jest praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 roku, III UK 92/11).

Kwestią sporną w niniejszej sprawie okazał się tylko okres zatrudnienia ubezpieczonego w szczególnych warunkach. Warunek posiadania 25 letniego stażu ubezpieczeniowego na dzień wejścia w życie ustawy oraz nie przynależenie do OFE nie były kwestionowane.

Na okoliczność pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych, Sąd przesłuchał ubezpieczonego, jak i zawnioskowanych przez niego świadków oraz dokonał analizy dokumentacji ubezpieczonego zawartej w aktach osobowych. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego potwierdziła wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w okresie od 3 kwietnia 1979 roku do 31 grudnia 1998 roku. Świadkowie wskazali jednoznacznie, że ubezpieczony w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę szlifierza, zaś prace frezera i wiertacza wykonywane były wyłącznie w godzinach nadliczbowych. Mając na uwadze kontrole warunków bezpieczeństwa i higieny pracy w Zakładach (...) S.A. w G., a także przebyte szkolenia, ubezpieczony otrzymywał również angaże na stanowiska frezera i wiertacza, które następnie wymienione zostały w posiadanym przez niego świadectwie pracy. Zeznania świadków wskazują jednoznacznie na ograniczoną ilość szlifierek i niemożność wykonywania prac jako szlifierz w godzinach nadliczbowych. Szlifierze pracowali bowiem w systemie zmianowym co powodowało stałe zajmowanie maszyn szlifierskich przez poszczególnych zmienników. Na te same okoliczności wskazał wnioskodawca w swoich zeznaniach. Zeznania świadków jak i ubezpieczonego są spójne i logiczne dlatego Sąd nie znalazł żadnego powodu by odmówić im wiarygodności.

Praca szlifierza, zgodnie z rozporządzeniem, zaliczana jest do prac wykonywanych w szczególnych warunkach, została bowiem wymieniona w wykazie A rozporządzenia, Dziale III, poz. 78: „szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne.”

Uwzględnienie powyższego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych (19 lat, 8 miesięcy i 28 dni) powoduje, że wnioskodawca spełnił wszystkie przesłanki wymagane do nabycia „wcześniejszej” emerytury.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego, w aktach osobowych ubezpieczonego, a także na zeznaniach ubezpieczonego oraz świadków, którym to Sąd nadał przymiot wiarygodności.

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 3 marca 2015 roku (art. 129 ust. 1 ustawy).

SSO Tomasz Korzeń